

verzekering ontbreekt de hulp van verpleegsters en specialisten. De dokter der staats-ziekteverzekering voelt zich meer en meer een bureaucratischen slaaf. De reglementen hebben misschien meer tegenzin gekweekt bij de artsen dan de onvoldoende bezoldiging. Reglementen zijn noodig, maar moeten het werk van een eerlijk man niet in den weg staan. Het Engelsche volk is ongeschikt voor deze bureaucratie, die de persoonlijkheid doodt. Een der aanwezigen zeide, dat de geneeskundige stand tot de regeering moest zeggen: „wij willen de gezondheid der natie verzekeren, en daarvoor een plan opmaken, als *ons* een voldoende premie wordt verzekerd”. De geneesheer moest zijn brood kunnen verdienen door de bevolking gezond te houden, zonder voordeel te trekken van haar kwalen. Gelijk het thans gaat, is noch het publiek, noch de geneeskundige stand tevreden (*Med. Record*).

BESCHERMING VAN DE ZIEKENFONDSARTSEN BIJ SAMENSMELTING VAN ZIEKENFONDSEN. — In Duitsch-Oostenrijk wordt getracht, de ziekenfondsen tot één organisatie te doen versmelten, wat groote kosten zal besparen. De vertegenwoordigers van de organisatie der artsen hebben daarbij den wensch uitgesproken, dat de belangen der artsen hierbij niet in het gedrang komen, want het is reeds voorgekomen, dat artsen bij de oplossing van een ziekenfonds hun patiënten, die van het fonds lid waren, verloren, of deze tegen minder gunstige voorwaarden moesten behandelen. Het departement voor sociaal bestuur heeft nu aan de Aerztekammer te Weenen medegedeeld, dat het de bezwaren van de artsen tegen dergelijke mogelijkheden volkomen billijk acht en dit aan de commissies tot uitvoering van de vereeniging der ziekenfondsen wil te kennen geven. Het verwacht, dat deze commissies met de belangen der artsen behoorlijk rekening zal houden (*Wiener klin. Wochenschr.*).

VOEDSEL-ATTESTEN. — De stijgende voedselnood te Weenen doet den aandrang van het publiek om geneeskundige attesten tot het verkrijgen van „ziekenvoedsel” toenemen. Gelijk de Aerztekammer in de *Wiener klin. Wochenschr.* mededeelt, brengt een „buitengewone tegemoetkomendheid van vele artsen” in het afgeven van zulke attesten de geheele uitdeeling van ziekenvoedsel in gevaar. Het aantal verklaringen stijgt van dag tot dag. In een aantal gevallen is aan de artsen, met het toezicht belast, gebleken, dat — afgezien van meningsverschillen, die altijd kunnen voorkomen — zulke ernstige onwaarheden worden verkondigd, dat men het gedrag der betrokken artsen onwaardig en schadelijk voor de gemeenschap kan achten. Tegen de meest schuldigen wenscht de stedelijke gezondheidsdienst met kracht op te treden, en zal hij leugenachtige attesten opzenden aan de Aerztekammer, met verzoek om de handeling disciplinair te behandelen.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

WAT KOMT ER TERECHT VAN ONZE ONDERLINGE VERZEKERING?

Bovenstaande woorden op bldz. 1112 van het rapport in zake het vraagstuk: artsstaatsambtenaar kunnen aanleiding geven tot misverstand. Indien collega BRENKMAN, aan wien deze uiting moet worden toegeschreven en die toch, naar ik meen te weten, onze onderlinge verzekerings-maatschappij een goed hart toedraagt, van een mislukking spreekt, omdat zij niet *zooveel mogelijk* artsen omvat, dan zou hij gelijk kunnen hebben. Maar, al is het teleurstellend, dat nog zoo betrekkelijk weinig collegae (ongeveer 400) lid zijn, toch *komen wij er* en kunnen wij ten opzichte van die leden aan al onze verplichtingen voldoen. Na de laatste winstverdeling in 1916 à 38.35 pCt. der gedurende 1910—1915 ontvangen premiën werd over 1916, 1917, 1918 en 1919 uitgekeerd f 58448.— aan zieke deelnemers, waarvan telkens 4, 3, 3 en 2 het geheele jaar niet in staat waren tot arbeid. In die jaren vermeerderde de wiskundige reserve met f 22544.77. Den 31sten December 1919 bedroeg het kapitaal der Maatschappij f 140991.64, waarvan behoorde f 90442.80 aan de wiskundige reserve, f 23024.33 1/2

aan het zekerheidsfonds, en f 21832.09½ aan de extra-reserve. Van een mislukking is dus geen sprake; onze Maatschappij zit solide in elkaar, geeft groote zekerheid en werkt goedkoop. Belangstellenden, mogen het velen zijn, verwijs ik naar het artikel van collega VAN BRUGGEN in dit *Tijdschrift* van 3 Januari jl., bldz. 100. En moge dan het resultaat zijn, dat collega BRENKMAN en ik ons beiden kunnen verheugen over den toeloop van nieuwe deelnemers.

Brummen,
7 April 1920.

Dr. J. F. M. BOSMAN,
*secr. der Onderl. Verz. Mij. v. Gen. t. d. geld.
gevolgen v. Invaliditeit.*

DE REORGANISATIE VAN DE MAATSCHAPPIJ.

Het is voor ieder, die meegeleefd heeft in het werk onzer Maatschappij, duidelijk, dat twee stelsels daarbij om den voorrang twisten. Wij meenden verkregen te hebben, dat de Maatschappij, haar hoofdbestuur en haar afdeelingen zich minder met het vak-vereinigingswerk zouden bemoeien, en dat dit bij de zoo uiteenlopende belangen van huisartsen en specialisten grootendeels aan twee afzonderlijke organisaties zou worden opgedragen. Zij, die zooals ik, dit eerste stelsel voorstaan en het wenschelijk achten, dat deze organisaties binnen de Maatschappij blijven, zien er geen gevaar in, dat deze groepen bij de behartiging van hun enge vakbelangen, zooals deze dikwijls genoemd worden, op den duur een grootere zelfstandigheid dan tot heden zouden verkrijgen, zoodat het hoofdbestuur slechts toezicht had te houden, dat de handelingen der organisaties niet in strijd zijn met besluiten der algemeene vergadering en met het algemeen belang. Nu komt echter het hoofdbestuur plotseling met een tweede stelsel, en wel van centralisatie van het werk der onderscheidene maatschappijdeelen, weliswaar niet bij het hoofdbestuur zelf, maar bij een grootsch opgezet bezoldigd bureau. Ik stel de vraag, of dit stelsel niet in lijnrechten strijd is met het eerste, en in de praktijk er toe zal leiden, dat de organisaties van huisartsen en specialisten minder zelfstandig worden en hun werk grootendeels door het bureau wordt overgenomen.

Oorspronkelijk was mijn plan het tweede stelsel uitvoerig te bestrijden, voornamelijk de punten 2, 5 en 7 van de hoofdbestuursvoorstellen, en het eerste te verdedigen, daaraan toevoegend den raad, in de toekomst de vakbelangen ook *werkelijk* aan de organisaties toe te vertrouwen; een gesprek met dr. SIKKEL echter, waarin hij mij o. a. verklaarde, dat de hoofdbestuursvoorstellen hiermede niet in strijd zijn, heeft mij, in afwachting van een nadere verklaring hiervan, de overtuiging geschonken, dat het beter is, dat ik de bestrijding aan anderen overlaat, die meer actief aan het werk kunnen deelnemen, dan op dit oogenblik met mij het geval is.

Ik heb nu echter zes jaar als penningmeester gewerkt aan de vorming van de weerstandskas der ziekenfondsgeneesheeren, en daardoor een ervaring en een kennis van den geldelijken toestand in de geneeskundige wereld opgedaan, die ik bij het nemen van zóó gewichtige besluiten niet voor mij mag houden. Ik acht het dus mijn plicht over het geldelijke gedeelte, waaromtrent van een afzonderlijke commissie nog nadere mededeelingen zullen volgen, een en ander in het midden te brengen; te meer daar het hoofdbestuur de bijdragen aan de C. O. wenschte te laten vervallen, en aan de ziekenfondsgeneesheeren overlaat te beslissen, of zij het particuliere fonds der C. O. met bepaalde bestemming, wenschen te behouden.

De contributie van 1 pCt. van het bruto-inkomen uit de geheele praktijk, die het hoofdbestuur minstens zal moeten heffen, en dat wel à fonds perdu, is, ook voor de ziekenfondsgeneesheeren, veel hooger dan de 2 pCt. van hun inkomen uit ziekenfondspraktijk, die thans aan de C. O. betaald wordt. Reeds nu wordt, na aftrek van de noodzakelijke kosten, 70 pCt. van het tegoed bij het neerleggen der praktijk of bij overlijden uitgekeerd, zoodat nagenoeg de helft teruggegeven wordt; desniettegenstaande is in die enkele jaren een niet onbelangrijk fonds gevormd, waarmede schadevergoedingen betaald zijn, en op verschillende plaatsen ten bate der ziekenfondsgeneesheeren goede dingen gedaan zijn, en zonder de ontzaglijke koersdaling der soliede beleggings-